

UKRAINIAN LABOR NEWS
Published semi-weekly by
The Ukrainian Labor News Ass'n
c/o. Pritchard & McGregor Sta.
Winnipeg, Man.
Subscription \$4.00 a year.
Telephone: St. John 1465

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
виходить два рази на тиждень: в
середу і суботу. Влада Видавничо-
Сторінки "Українських Робітни-
чих Вістей".

ПЕРЕДПЛАТА \$4.00 НА РІК.
Редакція за оголошення не відповідає.
Робітничий не зберігає її.

Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
c/o. Pritchard & McGregor Sta.
Winnipeg, Man.

ПО ТРОХ РОКАХ.

Дня 7. листопада с. р. ми-
нуло три роки існування со-
в'єтської влади в Росії, три
роки влади робітників і бі-
лих селян, влади тих, котрі
на протязі цілих років були
лише рабами пануючих.

7-го листопада с. р. минуло
три роки від часу, як з столи-
чної російської буржу-
азної республіки, Петроград,
докинуто робітничою класою
перевороту, який має опомати
не значні в історії людства,
перевороту, який зробив гра-
ницю між старим (капіталі-
стичним) і новим (пролетар-
ським) світом.

Від 7. листопада 1917 року
починається нова доба, в я-
кій на сцену політичного сві-
ту виступає пролетаріат, я-
кий до того часу був лише
продукційною машиною для
пануючої капіталістичної клас-
и. Від 7. листопада 1917 ро-
ку дається початок бороть-
бі за здобуття і владжання
державної влади не лише ро-
сійською пролетаріату з ро-
сійською і міжнародною бур-
жуазією, але й пролетаріату
інших країн з своєю "рідно-
ю" буржуазією.

Сов'єтська влада в Росії пе-
ребувала три роки. Крім пер-
ших дуже тяжких днів сов'єт-
ської влади, коли не лише
державні урядники, але й ро-
бітники саботували нову
владу, коли навіть декотрі
з головних провідників рево-
люції зрікалися відвідувати
її відділення на якийсь час
від початку великого діла,
і крім розпочавшоїся на по-
чатку другої половини 1918
року англійської інтервенції,
перший рік існування сов'єт-
ської влади змігати лише не-
великою пропагандою зі сто-
рони буржуазії проти больше-
виків. Це власне перший рік
існування сов'єтської влади
був тим роком, в котрому на
голови большевицьких про-
відників і на большевизм вза-
галі вилала буржуазія най-
більше помыл. Це мало той
наслідок, що про большевизм
і робітничі правлі в Росії
занесено вістку в найшвид-
ішій куті земної кулі, занесено
її там, де ніколи не дохо-
дила дійсно робітнича преса.
Большевизм і пролетарська
власть в Росії від сего лише
виграли, тому, що про них
довідався цілий світ. І вже в
першій році існування сов'єт-
ської влади міжнародна бур-
жуазія, котра з початку на
дні а потім на тижні та міся-
ці рахувала існування першої
пролетарської влади, ся бур-
жуазія почала числитися ся з
большевизмом, як з світовим
силою, як з великою для себе
небезпекою.

Другий рік існування сов'єт-
ської влади відзначився ве-
ликим контрреволюційним
наступом зі всіх сторін на
сов'єтську владу і... майже
повним розгромом контррево-
люції. Власне в другій році
існування сов'єтської влади
Колчак доходив до Самари,
Денікін був в Орлі, а Юденич
стояв під самими брамами
Петрограду. І власне в тім са-
мому другій році існування со-
в'єтської влади авантюри Ко-
лчака прийшов цілковито кі-
нець, Юденич був так розгро-
млений, що незадовго його по-
стигла така сама доля, що й
Колчака, а з великої Денікин-
ої армії "на Москву" оста-
лося лише невелике число
недобитків, які сховалися на

Кримі і аж пізніше, за підмо-
гою антант, виїхали знову на
сцену контрреволюції під про-
водом Врангеля. Вскр'їті, дру-
гий рік існування сов'єтської
власти розбив російську
контрреволюцію, яку так всі-
лякими способами видвигала
і підпомагала антанта.

Третій рік існування сов'єт-
ської влади відзначається
тим, що антанта, не маючи
під рукою російської контрре-
волюції, висилає війною про-
ти сов'єтської влади шляхо-
цько-буржуазну Польщу. (Се,
що пізніше віджив і Вран-
гель, майже не може йти в
рахунок, бо який не напад
польських панів на сов'єтську
владу, Врангель не був би
вилізав зі своєї кримської
кришки.) І ся "славна" ви-
права шляхоцько-буржуазної
Польщі проти сов'єтської вла-
сти скінчилася такою невда-
чою, а міжнародна буржуазія
оцінила ся перед фактом не-
поборимости сов'єтської вла-
сти. Третій рік існування со-
в'єтської влади відзначився
ще й тим, що буржуазія ан-
тантських і інших країн при-
знала сов'єтську владу за іст-
инною владою в Росії. І хоч
далеко не всі, а головню т.
за, великі антантські держави,
не признали формально сов'єт-
ського правління, то вони
признали його фактично. Що
означають договори в
справі обміни воєнними ліні-
ями, які позаключували з
сов'єтським правлінням всі
краї, які брали участь у війні
з Сов'єтською Росією, вклю-
чно з Францією? А пере-
говори капіталістичних прави-
тельств з сов'єтським прави-
тельством в справі навізання
торговлі? А ріжні замовлення
в імені сов'єтського прави-
тельства по західних капіта-
лістичних краях? Це все озна-
чає, що буржуазія рада не-
рада мусила погодитися з
владою Сов'єтів і говорити з
сов'єтським правлінням як
з дійсним правлінням Росії.
Ті самі державні мужі за-
хідних капіталістичних країн,
які попередньо не мали на
омені сов'єтського прави-
тельства інших слів, як
"бонч", "рабників", горлозів
і т. д., на третій році існу-
вання сов'єтської влади по-
чали изивати сов'єтське пра-
вительство його дійсним іме-
нем. А коли сов'єтська армія
стала під брамами Варшави,
то Англія і інші краї слали
іоти за іотами до сов'єтсь-
кого правительства і вели з ним
в імені Польщі переговори,
чим власне признавали сов'єт-
ське правління фактич-
ним правлінням Росії.
Свого часу навіть Франція го-
дила ся була признавати сов'єт-
ське правління, лише
щоб воно згодило ся було
віддати французьким, банкі-
рам царські довги. Словом, на
третьому році існування со-
в'єтської влади признане бур-
жуазними правительствами
сов'єтського правительства ста-
ло лише питанням часу вико-
нання формальности.

По трох роках від дня
проголошення сов'єтської вла-
сти в Петрограді маємо нині
Сов'єтську Республіку Росії,
України, Білоруси, Азер-
байджану і інші менші. Маємо
республіки, проти котрих,
головню проти Росії і Укра-
їни, буржуазія цілого сві-
та є безсилна, так як вона
не може післати проти них
своїх армій і їх здешити. Сі
республіки, се пролетарські
держави (тимчасові) апарати,
які мають перебудувати в се-
бе на основах комунізму ціле
громадське життя, що вони
аж й роблять.

Крім них існує ще одна
малюча пролетарська "держ-
ава" — Комуністичний Інтерна-
ціонал. Він має на цілі по-
ширити початок в Петрограді
7. листопада 1917 року діло
— на цілу земну кулю. Коли
державні апарати сов'єтських
республік мають за задачу за-
вести в себе дома на місце по-
валеного капіталізму — кому-
нізм, то Комуністичний Інтерна-
ціонал має за свою задачу
бути провідником пролетарі-
ату цілого світа в його бо-
ротьбі за повалення капіталі-
зму.

НА ПЕРЕДПІТІ ЗІЗДУ.

(Напрями в Італійській Соціалістичній Партії.)
(Від нашого кореспондента.)

Перешкода в революції.

Нігде і ніколи неможливо
класа не змозга і не зможе од-
ержати перемоги без зоргані-
зованого керівництва. Ко-
жний знає, що в боротьбі по-
трібна організація. Гурток бі-
лих цивілізаторів розганяв ти-
сячі темних ірків дикунів, бо
він мав добру зброю і дисци-
пліну проти безладного на-
товпу.

Бували моменти в історії,
коли революція торщала старий
лад при допомозі труди-
щих мас, але там керівниками
бували ті чи інші верстви па-
нующих. Тому в тих револю-
ційних перемогах була завжди
на стороні ріжних верств за-
можної класи.

Наша доба є добою заги-
ну капіталізму, але сей заги-
н може статися сам собою без
участі носіїв ідеї нового
ладу. Капіталізм боронить та
класа, яка має користь з се-
го ладу, тобто буржуазія. А
її провідниками є буржуазні
партії і державна машинарія
(установи). Пролетаріат тер-
пить від теперішнього ладу, а
тому намагається його пова-
лити всіма можливими засоба-
ми. Кождий знає, що буржу-
азія не може довірливо зре-
чися своїх привілеїв, тому
пролетаріат вибирає або вічну
неспокою капіталізму, або на-
силне розбите визискуючої
машини. Послідне і є проле-
тарська революція.

Але коли пролетарські маси
поставляють проти своїх воро-
гів, то чи можуть вони пере-
могти без своєї партії? Чи
можливе се без пролетарської
революційної штабу в о-
собі (соціалістичної) комуні-
стичної партії? Навіть безгра-
мотний робітник знає, що се
неможливе.

Але не кождий пролетар ро-
зуміє, що та партія повинна
бути вся, як одна людина за
пролетарську революцію; що в
тії партії не повинно бути ні-
яких ворожих революції лю-
дей. Зовсім зрозуміла річ, що
коли в армії є противники на-
ступу, то та армія потерпить
поражку, а коли в штабі є
прихильник противника, то
він зрадить своїх салдатів.

Ось чому в комуністичній
партії, яка хоче вести провід в
революції не повинно бути ні-
яких угодівців, тих, що сто-
ять за мир з буржуазією, бо
вони є проти революції, бо во-
ни є перешкодою революції.

Реформісти серед італійських соціалістів.

Послідній вибух пролетар-
ських мас в Італії не привів
до революції. Втрату назви-
чайно сприятливого моменту
для революції треба пояснити
головним робом ось тими ре-
формістськими впливами в І-
талійській Соціалістичній Пар-
тії. Правда І. С. П. прилучи-
лась до III. Інтернаціоналу, а-
ле в її рядах лишилися старі
реформісти, угодівці, які по-
казують себе явними против-
никами революції і шкідять
її на кождім кроці.

Тут перед нами повторяться
ся історія німецької револю-
ції. Там і тут ревіли натовпи,
бурливо кидалися філії рево-
люції на капіталістичну твер-
диню. Але пролетарські маси
не мали провідників, бо за-
явист односторонній комуністич-
ній партії всюди було розби-
те думок, всюди панувала не-
згода. Штаб не знав, що ро-
бити, а ворог з того скорис-
тав.

Лише кілька тижнів тому
назад металюви захопили в
свої руки весь промисел, утво-
рили червону гвардію, виві-
сили

І існуючі нині сов'єтські
республіки, і Комуністичний
Інтернаціонал мають свій по-
чаток в великим дні 7-го
листопада 1917 року в Пе-
трограді. Вони і підуть далі
своїми наміченими шляха-
ми аж до повної побіди про-
летаріату над буржуазією,
повного визволення людства
з пут видівшого свій час ка-
піталізму.

ли на фабриках червоної пра-
пори, але І. С. П. не дивля-
чися на свою комуністичну
програму, не зуміла стати
на чолі сего руху і розвину-
ти його в соціалістичну рево-
люцію. Залізничники почали
уже були довозити сирійці
і засоби, наймити на економів
почали вже були перебирати
землю в свої руки. Пролетар-
ська стихія повстала, буржу-
азія була безсилна, але штаб
революції, тобто партія, в той
час провадила суперечку про
те, що робити. Комуністи
були за тим, щоб керувати
революцією, яку почав сам пра-
цюючий народ, але Турати та
інші угодівці були проти
революції. Вийшла ся Генераль-
на Конфедерація Праці,
допомога реформістам і ре-
волюцію сим разом програ-
но.

Діючі (премієр) радо пі-
шов на згоду щодо фабрич-
них комітетів і робітничих
контролів, бо він обстоював
непохитливість буржуазної
влади. Так вилізали угодівці
на послідні події в Італії.

Всі побачили, що так далі
се не може йти. Комуністи
грозять ся вигнати з партії
таких реформістів, як Турати,
Медіолані, Тревеса, а як се
не владя ся, то самі по-
кинуть партію. Реформісти
є проти III. Інтернаціоналу, але
не виходять з партії, яка до
него належить, бо вони своїм
саботажем комуністичних по-
станов допминають свого.

В грудні 1920 року кон-
грес І. С. П. має розв'язати сю
справу і хтось має поступити-
ся. Щоб краще зрозуміти
становище ми наведемо тут і
дані про те, чим була І. С. П.
рік тому назад на Больо-
ньському зїзді, 8. листопада 1919 ро-
ку.

Напрями.

Головна комуністична те-
чія знаходить свій вислів в
"Аванті" з редактором Сера-
тим і вона домагалась зміни
програми партії, прийнятої
конгресом в Генуї 1892 р., в
тії напрямі, щоб ідея селян-
сько-робітничих рад стояла в
програмі, як будуча політич-
на форма громадської органі-
зації, як диктатура проле-
таріату, як перехідний сту-
пень до дійсної революції, у-
війшла в програму, але вона
не заперечила участі партії
в парламентарній боротьбі.
Тим робом партія лишає
революційною організацією
пролетарської класи, стремить
до основного перевороту, до
диктатури пролетаріату через
ради робітничих і селянських
депутатів, але разом користу-
ється парламентарними засо-
бами боротьби.

Другу течію представляє ре-
дактор неаналізованої часописи
"Soviet" інженер Бордіго.
Вона уявляє собою крайню лі-
ву групу, що йде під знаком
острії боротьби проти капі-
талістичної громади, відмов-
ляється ся брати участь в пар-
ламентарній боротьбі і в вибо-
рах. Сю групу можна хіба
прив'язати до так званих лі-
вих комуністів в Німеччині,
що гуртують ся в Німецькій
Комуністичній Робітничій
Партії. В Англії до них на-
лежить Сільвія Панкгорст з ор-
ганом "Воркерс Дреднайт".
Нарешті, попередньо було ще
дві течії; одна — се так зв-
ані правдиві соціалістичні групи
Лацаро, — обстоювали про-
граму Генуїського конгресу з
1892 р. щодо незміности такти-
ки і непримиримости партії до
буржуазних партії. Се так
звана класична непримирима
течія була все-ж далеко ліві-
шою від групи Туратого, ко-
тра представляла собою чи-
стих реформістів. До сеї по-
слідної можна долучити ще
одну четверту групу Туратого,
яка головню "Фіорео рисо-
во" має нахил до буржуазно, у-
годівчого співробітництва ро-
бовітничої класи і буржуазії. Са-
 група мала багато прихильни-
ків серед депутатів парламен-
ту, та урядовців Генеральної
Конфедерації Праці, але на
Больо-ньському конгресі 8
жовтня 1919 року була до-
сить слабенько представлена.

Свої програми вона не виста-
вила, а пішла за класичною
течією Лацарого. Отже впли-
ву в партії вона, очевидно,
майже не має.

Подія сля в минулому році.

На Больо-ньському конгресі
завів верх середна течія Се-
ратого, Бомбачіа, Генарого і
Каротого (перший редактор
"Аванті", других два — члени
цен. ком., а послідний — по-
сол до парламенту. Іх резо-
люція звучить приблизно ось
так:

"З огляду на зміну міжна-
родної ситуації і найчасиві-
шу подію в історії пролетар-
ського руху — російську рево-
люцію, стара програма зміню-
ється, пролетаріат цілого сві-
та мусить пропагувати ідею
революції, яка має силою по-
валити владу буржуазії, —
силою, бо ніколи ні одна клас-
а не уступила мирно своєї
владі іншій класі; партія бе-
ре участь в виборах з комуні-
стичною програмою, з метою
повалення пановання капіталі-
зму".

Ся резолюція збрала 1200
філій з 46411 голосів. Друга ре-
зольція Бордіа, крайня лі-
ва, що відкидала виборчу бо-
ротьбу з програми партії, зі-
брала при голосуванні 67 фі-
лій з 3417 голосів.

Нарешті третя права течія
Лацарого, яка стояла при-
ближно на становищі Кав-
ського-Лонге і до якої при-
лучив ся Турати і всі найпра-
війші гурти, збрала 14,800
голосів, що належали до 335
філій. Про те, ся права ре-
формістська течія була дале-
ко від отвертого співробіт-
ництва класу.

Се якраз про сю групу на май-
бутньому зїзді і буде піднес-
не питання, се її якраз і повин-
но ся виникнути.

І. С. П. нині якразво зазна-
чила свою комуністичну по-
зицію, але без прогнання снх е-
лементів вона не може прова-
дити роботи.

Опорутисти вже тепер го-
тують ся до боротьби. Вони
мають деяку силу партії зав-
дяки довголітньому досвідо-
ви своїх лідерів, — Турати
вже 40-літ працює в соціалі-
стичному русі. Але краще йти
з молодшими а революціо-
нерами, ніж зі старими а воро-
гами революції.

Таким робом, рік тому назд
І. С. П. мала такий поділ сво-
їх сил:

1. Ліві комуністи з Бодрі-
го на чолі 67 філій, 3417 го-
лосів.
2. Комуністи з Сера-
тим на чолі 1,200 філій, 46,411 го-
лосів.
3. Реформісти з Туратим і
група Лацарого 355 філій,
14,800 голосів.

Вся Італійська Соціалістич-
на Партія числить 1,602 філій
— 66,708 членів.

Сті числа треба запам'ятати
на той час, коли буде сегоріч-
ний конгрес І. С. П. в гру-
дні с. р.

НОВИЙ ФРОНТ.

(Від нашого кореспондента.)
Як відомо, у Франції є око-
ло п'яти мільйонів людей, які
матеріально заінтересовані в
звільненні сов'єтської влади на
Україні і в Росії. Се так зв-
ані всі-ті, що мають ак-
ви (уділи або шері) в Донеч-
чині, в дриатних фабриках
Пугілова, та в державних па-
перах. Се є найбільший інте-
рес і найбільша причина, що
штовхає Францію до контр-
революційної політики і
збрала з неї осередок все-
європейської реакції.

Французька республіка є чи-
сто визискуваною машиною,
якою буржуазія вживає для
виглягання прибутку звідти, де
французька буржуазія "посі-
ла свої гроші". Се пояснює-
нам, чому Франція завсідги
піддержує ту силу, яка має
бажане воювати з Росією
і коли одна контрреволюцій-
на підйома валить ся, то на
її місце вона знаходить другу.

Коли становище Польщі по-
гіршилось на стільки, що вся
ка дальша кампанія була вже
неможливою і Польща закло-
чила мир з Росією і Україно-
ю, тоді Франція знайшла но-

вий вихід і створила фронт
Савінкова і генерала Булак-
Балахновича разом з цетю-
рівським.

Франція та Англія напосіда-
ли на Польщу, щоб та затя-
гала мирові переговори, бо
тим вони хотіли піддержати
генерала Врангеля, котрий по-
чав був дешо абиратися в си-
ду. Коли-ж перемир'є підписа-
но, вони придумали для бо-
льшвиків нового ворога і в той
самий мент, коли польська бі-
ла армія спинила свої опера-
ції, з її лав виринула росій-
ська білогвардійська армія ге-
нерала Балахновича.

Головним штабом і грома-
дянським її керівником про-
голосив себе ніхто інший як
бувший соціаліст революціо-
нер Савінков, який вибрав
собі за осідок Варшаву і звід-
ти почав керувати політикою.
Він повів переговори з двома
іншими єдиними фронтами,
що лишилися — з Вранглем
і Петлюрою.

Савінков — се є той с. р.,
що вже давно провадить з
большевиками боротьбу, що
входить в зв'язок до всіх біло-
гвардійських махнацій, —
допомагає Франції і Англії в
їх операціях на півночі. Нині
він переніс свою роботу на
Білорусь.

В сей самий момент, коли ми
пишемо ці рядки надходить
вістка, що зайнято Мінськ. Мо-
жливо, що там будуть Поля-
ки, а може се буде осідком
нового "широ-російського
правління" генерала Бу-
лак-Балахновича.

Ми передбачуємо також мо-
жливість засновання там "біло-
руської республіки", очевид-
но такої самої, яка вже була
там попередньо за часів поль-
ської окупації. Та чи буде
там польська, білоруська чи
яка інша влада, то не може
бути ніякого сумніву в тім,
що ся влада буде панською,
дідичівською, що всі панські
грунта, маєтки звернуть ся па-
нам і всюди забуде польський
канчук.

А проте, се є остання гра сві-
тової контрреволюції. Зупини-
ти польського походу проти со-
в'єтської Росії і України був на-
слідком внутрішнього безладу
і критичного фінансового ста-
ну Польщі, котра має 39½ міль-
ярдів марок дефіциту. Але
свещенний союз контрреволю-
ції розлуз свої надії з пе-
ремогою Врангеля. Се було
причиною "особливої заїлої
вперстости" Франції, се при-
вело до ускладнень мирових
переговорів в Лондоні, бо
Ллойд Джордж і Мілеран хо-
тіли за всяку ціну спробувати
послідню надію, яка лишалась:
Врангеля, Петлюру і Савінкова.

На сей раз політика був-
шого російського соц. рево-
люціонера і патріота зійшлась
з політикою буржуазного украї-
нського соціал-демократа Пе-
тлюри і царського генерала
Врангеля і є всі дані думати,
що на сей раз їхні соціальні
інтереси будуть вищими за
інтереси їхніх національних
нахилів і симпатій.

Надходить вісти, що Савін-
ков уперто й "широ" воле
"порозумітися" з Петлюрою,
та що Врангель "висловив"
навіть своє незадоволене з
холодного вшановання й при-
крої стрічі, яку було визна-
лено "федералістами" відомо-
му "малоросови" Моркотуню-
ви, котрий недавно прибув до
Криму. Як видно з сего Вран-
гель дешо розуміється на
українському питанні і його
"державна" теж собі не аби як
і не без "Українців".

Стратегічно, се все має ви-
глядати таким робом, що по-
чинаючи від Ревалі, через ла-
тиську територію здож ли-
товського коридора йде ти-
хомирний кордон, а далі на
південь від Литви на терито-
ріях Білоруси і України має
бути кордон військової акції,
той фронт, що має охопити
всею Україну, Крим і всю при-
бережну смугу Чорного моря.
Так створивши поміж собою
якусь згоду, Савінков-Петлю-
ра-Врангель мають посуну-
тися геть з Білоруси, України
і Криму в серце революції —
Москву.

Так вони міркують, так мріє
контрреволюція, але не так
воно буде, як думає цілий ка-

піталістичний світ.

Не вважаючи на всі неймо-
вірні труднощі контрреволю-
ційні армії будуть розбиті
і радницька федерація може
спокійно приступити до мир-
ноз реконструкційної праці.
Gregory.

ЛЕНІН ПРО ВІДНОСИНИ З АМЕРИКОЮ.

Кореспондентка "Інтерна-
ціоналу Нюс Сервіс", Льюза
Брінгет (жена пок. тов. Ріда),
котра перебуває тепер в Мо-
скві, передає в скороченому
перекладі Н. Леніна на відносини
з Америкою. Ленін заявив:

"Я розмовляв вже кілька ра-
зів з американцями. Між ин-
шими я заявив і полковникови
Робінсону в 1918 році, що бу-
ло би дуже пожаданим, щоб
Зачлені Держави жили в при-
зві з Сов'єтською Росією. Так
давню як я пам'ятаю, пожада-
ним було навізання торговель-
них зносин так нами як і Аме-
рикою. Ми давали Вашингто-
ну певні концесії. Американ-
ські бізнесмени приїздили те-
пер до Москви, годять ся з на-
ми."

Відкладаючи на бік всі полі-
тичні питання, факт остає фак-
том, що Америка потребує на-
шого сирію, а ми потребує-
мо американського товару. А-
мериканські капіталісти знають
дуже добре про те, чого во-
ни хочуть. Вони бачуть збли-
жаючу ся війну з Японією за
пановання над Тихим океаном.
Вони здають собі справу з то-
го, що незабаром Америка
мусить вивести Англію о су-
премацію на світовім ринку.
По трох роках блокади і
по безчисленних мілітарних ін-
тервенціях та по війні з Поль